

Iva Bittová ve společnosti Vladimíra Václavka, Ivo Viktorina a dětského sboru Babačka předvedla, jak se radovat z živé hudby i v době pandemie.

Bittové a spol. civilní a neučesaný projev sluší

Bittovou i Václavka jsme si asi zvykli vnímat v projektech sofistikovaných, většinou experimentálních, i když zároveň muzikantsky živelných. Album Pro radost, záznam mimořádného koncertu ze 30. července 2020 v rámci festivalu Folkové prázdniny v Náměstí nad Oslavou, který právě vychází, ovšem patří do trochu odlišného světa. Působí civilně a neučesaně. Sympaticky civilně, nutno dodat.

Popud dát dohromady neobvyklou muzikantskou sestavu a repertoár jen pro ten dnešní den a zadat nastudování programu Ivě Bittové vyšel od dramaturgie festivalu. Na Folkových prázdninách patří taková jednorázová setkání, za nevírových okolností navíc nadnárodní až planetární, k typickým vrcholům programu. Stačí připomenout poslední takový projekt Harfy nad Oslavou z roku 2019, během kterého se v jedné kapele potkali senegalský hráč na kuru (západoafrickou obdobu harfy) Seckou Keita, velšská harfenistka Catrin Finchová, kolumbijský harfeník Edmar Castañeda a nezapomenutelná Jitka Šuranská.

Loňský ročník sice musel být ze známých důvodů okleštěn jak co do dramaturgie, tak počtu diváků. Přesto se, tentokrát zásluhou Ivy Bittové a jejích hostů, opět podařilo vytvořit jedinečnou událost.

Iva Bittová přizvala k realizaci programu hudebníky, se kterými spolupracuje pravidelně. Nešlo o vyložené překvapivé obsazení. Oslovila dlouholetého sousputníka Vladimíra Václavka. Nechyběl její syn, talentovaný klavírista Antonín Fajt, který s Ivou hraje i ve skupině Čikori. Kytarista, klavésista, písničkář a zpěvák Ivo Viktorin, známý z kapely AG Flek, sice nepatří k pravidelným pódiovým kolegům Bittové, ale právě on se jako studiový zvukař podílel už na natáčení nadčasové desky Bittové & Václavka Bílé inferno (1997) i dalších titulech. Ovšem Iva propojila „staré známé“ v jiných rolích a jiných písních.

Především, repertoár se soustředí na dětský sbor Babačka, který Iva založila v roce 2015 během svého příležitostného pedagogického působení na základní škole v obci Bory, a propojení sboru se zkušenými hudebníky. Už samotná práce se sborem je slyšitelně netradiční. Bittová, která ve své paralelní americké kariéře založila Žingora vocal school a u nás před přístěhovááním do Borů pracovala se sborem Lelky z Lelekovice u Brna, využívá při výuce metody jako „zpívání v přírodě“. A vůbec se soustředí spíše na sebevyjádření dětí a uvolněnost projevu než

FOTO: ČTK

na pomyslnou dokonalost interpretace. Odtud asi přirozenost dětských interpretů.

OD BALADY PRO BANDITU PO DUNAJ

Nahrávku rámuje skladby jen v podání Ivy a Antonína, nabízející prostor k improvizaci a netradičním pěveckým technikám. Ovšem jako pojitko desky mezi různými žánrovými odbočkami fungují spíše lidové písně právě v podání sboru Babačka. Přechod od lidovek jako Ej padá padá rosenka, Já mám ženu maličkou či Bittovou upraveného materiálu ze sedmihradského barokního Kájoniho kodexu k lidovou hudbou ovlivněným evergreenům z muzikálu Balada pro banditu (Zabili, zabili), které ovšem nezpívá Bittová, ale děti, pak působí hladce.

Při výběru dalších písní pro vystoupení pak nezáleželo na jejich žánru, ale spíše na zpěvnosti a snadném spojení se sborem. Nepřekvapí, že Bittová s Václavkem zahrají například Uspávanku ze zmíněného dvojalba Bílé inferno, v jejíž studiové verzi už kdysi účinkoval sbor Lelky.

Ivo Viktorin nabídl jako svoji vizitku baladu Řička ze sólového alba Vlna za vlnou (2005), kterou Bittová v živém provedení ozdobila nezaměnitelnými hlasovými koloraturami nad ozbrojící bezprostředností dětí ze sboru.

Kapelnice do programu zařadila i baladu V černém z 80. let a repertoáru kapely Dunaj, tentokrát v provedení bez sboru. Ani odkaz k alternativnímu rocku ale nijak netuče do uší, díky decentnímu aranžmá jen s Václavkovou akustickou kytarou a nenápadným ambientním podkresem Fajtových kláves. Přestože kontrast s lidovými „sborůvkami“ je v tomto případě větší. Stejně zajímavě doplňuje mozaiku i Václavkova minimalismem ovlivněná skladba Na tvých rtech, zhudebnění básně Paula Éluarda původně z alba Jsem hlína, jsem strom, jsem stroj (1992).

ÚSMĚVY OČIMA

Náladu koncertu nejlépe vystihla v tiskové zprávě samotná Iva Bittová: „Pozvání k účasti na festivalu do Náměstí bylo pro mne již poněkolkáté velkou výzvou. O to větší v době pandemické, kdy zavládla nejistota realizace živé produkce. (...) K do-tvoření jedinečné atmosféry přispěla spontánní radost publika v maskách. I přes zakrytá ústa jsem viděla zářivé jiskry v očích a slyšela hlasy.“

Ony úsměvy očima se snad propaly i do pozitivního pocitu z nahrávky. Celý záznam vlastně funguje jako perfektní důkaz důležitosti společného prožívání živé hudby. Důkaz nápadnější tím víc, čím delší jsou epidemii vynucené půsty koncertní. A vůbec půsty v normálním sociálním kontaktu.

Po formální stránce by se jistě našly na desce „nedostatky“. Nesourodost repertoáru sice zahazuje citlivá a jednotliví interpretace, nicméně někomu by mohlo připadat přepínání mezi světy lidových písní, alternativy či folku rušivé. A sbor Babačka neintonuje vždy zcela přesně. I co do frázování, dynamiky a rytmu zní chvílemi trochu rozvrkčeně. Nečekejte žádná Kühňata. Babačka záměrně nepatří k tělesům přísně výběrovým a důkladně drezírovaným, ale slyšitelně spíše k partám vedlejším k přirozenému výrazu a veselému prožívání muziky, kde si s chutí zazpívá každý jen trochu talentovaný kluk a holka. Což lze vnímat spíše jako ohromný klad než jako malou nedokonalost.

Proč tedy ony „chyby“ vytýkat. Šlo by o naprotě nepochopení smyslu celého koncertu i živé desky. Tady se nezpívalo a nehrálo pro preciznost a dokonalost. Tato hudba vznikla Pro radost.

**Iva Bittová,
Vladimír
Václavek,
Ivo Viktorin,
Antonín Fajt
& Babačka**

Pro radost

Indies Scope, 2021
Délka 58 minut

**TOMÁŠ S.
POLÍVKA**
hudební publicista